

Asrın kutbu: Risâle-i Nur

Recep Üner: “Kadir Mısırlıoğlu, süfyan hakkında, Hüsrev Ağabeyden duyduğu bir hatırayı nakletti. Üstad, süfyanı öldürecek iken zamanın kutb-u azamını görür ve ona ‘Bu fitnedir’ der, yapmamasını söyler. Bu hadise gerçek midir?”

Böyle bir olaya kaynaklarda rastlamadım.

Hadis ilminde bir kişi tarafından yapılan rivayete haber-i vahid deniyor ve ihtiyatla karşılanıyor, hemen inanılmıyor, sıhhati araştırılıyor.

Zübeyir Ağabey de, Üstad Hazretleri hakkında sadece kendisinin şahit olduğu bir vakıa naklettiğinde, “Kardeşim bu haber-i vahiddir. Bunu sadece ben biliyorum. İnanıp inanmamakta serbestsiniz.” dermiş.

Haber-i vahidler konusunda dikkatli olmak lâzım.

Haber-i vahidler meslek ve meşrebi incitebilir, ruh-u asliyi yıpratır.

Bu açıdan ana üslûba, ruh-u aslîye, meslek ve meşrebe uygun düşmeyen haber-i vahidleri dinlememek ve yok saymak; en azından ihtiyatla karşılamak hakikat mesleğine ve hakikat müşterisine daha uygun düşüyor.

Diđer yandan Üstad Hazretlerinin, yaşıyan bir kutb-u azama tabi olmadığını biliyoruz.

Risâlelerde kimi yerlerde “ekseriyet-i mutlakayla Hicaz’da bulunan kutb-u âzam” kavramı geçiyor. Fakat hemen ardından, Risâle-i Nur’un söz konusu kutb-u âzamin tasarrufundan hariç olduğu, onun hükmü altına girmeye ve her zamanda bulunan iki imam gibi onu tanımaya mecbur olmadığı 1 tarzında bir bilgi notu düşülüyor.

Ve bilgi notu şöyle devam ediyor:

“Ben, eskide, Risâle-i Nur’un şahs-ı manevisini, o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki, Gavs-ı Âzam’da, kutbiyet ve gavsiyetle beraber, ‘Ferdiyet’ dahi bulunduğundan, ahirzamanda, şakirtlerinin bağlandığı Risâle-i Nur, o Ferdiyet makamının mazharıdır. Bu gizlenmeye lâıyk olan bu sırr-ı azime binaen

Mekke-i Mükerreme'de dahi—farz-ı muhal olarak—Risâle-i Nur'un aleyhinde bir itiraz kutb-u âzamdandan dahi gelse, Risâle-i Nur şakirtleri sarsılmayıp, o mübarek kutb-u âzâmın itirazını iltifat ve selâm suretinde telâkki edip, teveccühünü de kazanmak için, medâr-ı itiraz noktaları o büyük üstadlarına karşı izah etmek, ellerini öpmektir.”
2

Ve biraz yukarıda Bediüzzaman paragrafa şu cümleyle giriyor:

“Risâle-i Nur'un şahs-ı manevisi ve o şahs-ı maneviye temsil eden has şakirtlerinin şahs-ı manevisi 'Ferid' makamına mazhar oldukları için, değil hususî bir memleketin kutbu...” 3

Bu notlardan anladığımız şudur: Risâle-i Nur ve Risâle-i Nur'un şahs-ı manevisi Ferid makamına mazhardır. Mücadele meydanına kendi üslûbu ile tek başına çıkmıştır. Herhangi bir kutb-u azâmın tasarrufuna bağlı değildir. Herhangi bir kutb-u azamdandan itiraz gelse, Nur Talebeleri bunu iltifat ve selâm sayacaklar, o kutbun elini öpecekler, itiraz olunan noktaları izah edecekler ve istikametlerinden şaşmayacaklar, sarsılmayacaklar.

Çünkü Risâle-i Nur doğrudan Kur'ân'a bağlıdır.

Nitekim Bediüzzaman, yeri geliyor, eski asırların mebuslarına ve kutuplarına, “felâket ve helâket asrının adamı” sıfatıyla ders veriyor, gelecek günlerin en yüksek gür sedasının İslâm'ın sedası olacağını müjdeliyor.⁴

Öte yandan İslâm geleneğinde süfyanı veya deccalı maddî kılıçla öldürmek gibi bir kavram, görev veya görev tanımı yoktur.

Deccal da, süfyan da görevlerini yapacaklar ve tamamlayacaklardır.

Yarın rûz-ı mahşerde bir bahaneleri kalmayacaktır!

Deccalın maddî kılıçla öldürülmeyeceği konusunda rivayetler de vardır ve Bediüzzaman bu rivayeti de zikrediyor:

“Bir zaman, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Ömer Radiyallahu Anh'a Yahudi çocukları içinde birisini gösterdi, 'İşte sureti' dedi.

Hazret-i Ömer Radiyallahu Anh,
'Öyleyse ben bunu öldüreceğim' dedi.

Ferman etti: “Eğer bu Süfyan ve İslâm Deccalı olsa, sen öldüremezsün; eğer o olmazsa, onun suretiyle öldürülmez.” 5

Öyleyse Bediüzzaman'ın süfyanı görüp, onu maddî kılıçla öldürmeye çalışacağı, ama zamanın kutb-u azamınca bunun fitne olduğu gerekçesiyle vazgeçirileceği tarzında bir bilgi, Risâle-i Nur gerçekleri ile örtüşmüyor.

Bu bilgiyi kabul etmek, Risâle-i Nur'un hakkını ketmetmek olur. Risâle-i Nur manevî mücahede ile meydandadır. Bu asrın kutb-u azamının Risâle-i Nur olduğunda hiç şüphe yoktur.

Bu mübalâğa değil; cerh edilmez bir gerçektir!

Dipnotlar:

1- Tarihçe-i Hayat, s. 270; Kastamonu Lahikası, s. 151; Hizmet Rehberi, s. 163.

2- Kastamonu Lâhikası, s. 151.

3- Kastamonu Lâhikası, s. 151.

4- Sünûhat, s. 56.

5- Şuâlar, s. 514; Buhari, Cenâiz: 80, Cihad: 178; Müslim, Fiten: 85, 86, 95; Tirmizi, Fiten: 63.